

Kaj Hansen (DKP):

Når vi nu behandler nogle forslag fra fremskridtspartiet om ændringer i loven om brandsikring af ældre beboelsesbygninger, skal vi ikke glemme, hvad baggrunden var for, at vi fik denne lov gennemført. De forudsætninger har ikke ændret sig et klap, og jeg forstår faktisk ikke, at man tør fremsætte forslag om udskydelse af disse tidsfrister for de allerværste brandfælder, man overhovedet har.

Man kan godt sige, at disse tidsfrister er knappe, men de skulle være knappe. Det var ikke meningen, at dette skulle tage mange år at gennemføre. Meningen var, at det skulle gøres så hurtigt som overhovedet muligt, og derfor blev tidsfristerne, som de er.

Jeg vil sige, at tidsfristerne for anmeldelse er der overhovedet ingen grund til at udskyde. Det er jo ikke andet end at udfylde nogle papirer. Hvis man ikke kan klare det selv, er der jo ejendomsmæglere og sagførere, der kan hjælpe til.

Med hensyn til arbejdernes gennemførelse, hvordan ligger det så? Vi har 130.000 arbejdsløse, der gerne vil have noget at lave. Se at få fat i dem! Så kan man også få gennemført disse arbejder. Og hvis det endelig skulle vise sig et eller andet sted, at man ikke kan få materialer frem, så har kommunerne mulighed for at dispensere.

Jeg er faktisk af den overbevisning, at det her kan gennemføres inden for de givne frister, hvis man vil sætte tilstrækkeligt ind på det, og hvis man vil tage den nødvendige arbejdskraft til at gennemføre det. Jeg vil i hvert fald ikke være med til at tage ansvaret for at udskyde frister og risikere menneskelige katastrofer af den ene eller den anden art.

Med hensyn til Grundejernes Investeringsfond vil jeg foreløbig afvente, hvad ministeren får ud af disse forhandlinger, som han har indledt, inden vi tager endelig stilling til det spørgsmål.

Derimod er der en ting, som også vedrører brandsikring af ældre beboelsesbygninger, og det er først og fremmest dem, der skal helt fjernes fra landkortet. Der ligger nogle problemer her, men det er ikke nogen, som dette lovforslag omhandler, derfor skal jeg kun antyde dem; det må vi tage op på anden vis. Det er genhusningsproblemet også set i relation til den genhusning, man skal have for at fortsætte saneringsplanerne. Det er nok ikke stedet at tage det op nu, men her ligger et virkeligt pro-

blem, og man behøver ikke at udskyde nogen tidsfrister af den grund.

Arnfast (CD):

Jeg må også indrømme, at det at tage stilling til det lovforslag, der ligger her, er i virkeligheden et stort samvittighedsspørgsmål i den forstand, at hvis der opstår en ny brand i aften eller i morgen, så vil det ramme én dybt, at man tog medansvar for eventuelt at forlænge fristerne for udførelsen. Jeg er enig med mange ordførere her i, at fristerne for at indberette bør fastholdes. Det kan vel ikke være sådan, at man, når man ejer en ejendom af den type, der navnlig tales om i forslaget her, så ikke er i stand til at administrere den. Der er dog andre mennesker, som man har et samarbejde med omkring forholdene i denne ejendom.

Men når vi kommer til udførelsen, har vi jo set og hørt meget i dagspressen om, hvor vanskeligt det er, specielt spørgsmålet om, hvor alvorligt man skal gribe ind i det bestående og dermed belaste hele regnskabet. Det betyder jo i realiteten, så vidt jeg har forstået den offentlige debat, at man er parat til fra grundejerside at starte en stribe af boligsager, som rent faktisk vil forlænge fristerne. Jeg kunne ønske, at vi fik lidt mere klaring på, hvad det er for typer af problemer, der i virkeligheden er tale om, altså om det er rent økonomiske problemer, eller om det er administrative problemer med godkendelse af enten fuldstændige eller foreløbige brandsikringer.

Principielt må jeg altså fastholde, at fristerne bør overholdes, og at dispensationer bør søges over kommunernes område, men jeg vil tro, at vi i udvalget kan få lidt mere klarhed – ikke alene for Københavns og Frederiksbergs vedkommende, men også for byer som Århus, Ålborg og andre – over fra kommunernes side, fra brandtilsynenes side og fra konsulenternes side, hvor det er, det brænder på, så vi er i stand til at se, om det forslag, der her er fremsat, er berettiget, eller om vi skal ende i rene trakasserier med boligsager.

På det punkt er jeg ikke nogen stor beundrer af regeringens evne til, når den først bliver viklet ind i en eller anden sag, så at gennemføre den. Jeg tænker på fogedforhandlingerne i forbindelse med Christiania. Der er jo en udpræget tendens til at sige: nå ja, ligger det for retten, så skal vi ikke gennemføre nogen af de beslutninger, der er truffet her. Hvis vi kommer ud for det samme, kunne vi lige så